

שמי תומר רזניק, בן 25. יליד תל אביב-יפו. בשנים האחרונות אני משמש יושב-ראש צעירי מרצ וחבר בהנהלת המפלגה.

התחלתי את פעילותי הפוליטית עם הצטרפותי לנוער מרצ בשנת 2002. במהלך הפעילות גיליתי שנוער מרצ הוא לא רק ארגון פוליטי - אלא גם קהילה, מעגל חברתי ובית. בתנועה נחשפתי לרעיונות, המאבקים והעקרונות שמרצ מובילה כאוונגרד פוליטי - משחר הקמתה ועד רגעים אלו.

לימים, נבחרתי לעמוד בראשות נוער מרצ, והיתה לי הזכות לראות את רבים מחבריי לתנועה מוצאים בה ובמרצ בית פוליטי, אידיאולוגי, ערכי, ופלטפורמה לפעול באמצעותה ולהלחם על דמותה הדמוקרטית של ישראל.

לאחר שירותי הצבאי בחיל החינוך והנוער, התחלתי לשמש כיועצו הפרלמנטרי של יו"ר סיעת מרצ בכנסת, חבר הכנסת אילן גילאון. במהלך התקופה המרתקת והמעשירה הזאת הייתי שותף לתהליכי חקיקה בתחומי זכויות חברתיות, סביבה, זכויות אדם ומדיניות כלכלית וחברתית וכן לעבודת הוועדות.

מעט לאחר מכן נבחרתי לעמוד בראש צעירי מרצ, ארגון הצעירים המפלגתי הגדול בישראל. היינו שם בכל הזדמנות: בעצרות נגד הגזענות ולמען השלום, לצד קהילת הלהט"ב והתנועות הפמיניסטיות, בעד זכויות העובדים, נגד גירוש מהגרי העבודה והפליטים, או בקיצור: בכל מקום בו לא נמצאה החמלה, והצדק היה נחוץ מתמיד. כיו"ר צעירים חידשתי את מסורת הסמינרים הארציים ויחד עם שותפים נוספים הבאנו לתחייה של צעירי מרצ - יש כיום מאות פעילים חדשים בארגון, יותר חברי מועצות ערים צעירים מאי-פעם, כשליש מהנהלת המפלגה הם צעירים ומעל 300 חברי ועידה הם מתחת לגיל 35.

בבחירות לכנסת ה-19 (2013) עמדתי בראש מטה המתנדבים של מרצ, שהוציא ביום הבחירות אלפי פעילים ומתנדבים לשטח וסייע למפלגה להביא להכפלת כוח בכנסת. בבחירות האחרונות לכנסת (2015), שימשתי כסמנכ"ל מטה הבחירות, תפקיד שדרש עיסוק כמעט בכל תחומי העשייה של הקמפיין - לרוחב ולעומק, תוך התמקדות בהיבטים הניהוליים והארגוניים כדי לסנכרן את פעילות זרועות הקמפיין.

בבחירות המוניציפאליות האחרונות שימשתי ראש מטה הבחירות של רשימת מרצ-העבודה בירושלים. עבודה שכללה את ניהול התקציב השני בגודלו בכלל מערכות הבחירות המוניציפליות של מרצ באותה עת, ניהול עובדים ומתנדבים, קמפיין שטח, דיגטל וחוצות, תוך המורכבות הנוספת של פעולה משותפת של שתי מפלגות עם תרבות ארגונית ופוליטית שונה.

לצד פעילותי הפוליטית מילאתי שורה של תפקידים ציבוריים בהתנדבות, ולקחתי חלק ביוזמות פוליטיות וציבוריות. מאז שנת 2012 אני משמש כחבר בוועד המנהל של הפורום הישראלי הצעיר לשיתוף פעולה (YIFC) וחבר במזכירות חוג יסו"ד (ישראל סוציאל-דמוקרטי). שימשתי חבר בוועדת המכרזים של אגודת הסטודנטים באוניברסיטת תל אביב, ומשנת 2014 כחבר בביני"ה – בית נבחר ההסתדרות, מטעם סיעת מרצ.

אני נזכר ביום שבו הצטרפתי לפעילות במרצ, כשבאתי, לפני 13 שנה כמעט, לפעולה ראשונה בנוער מרצ, בסניף מרצ ברחוב פינסקר בת"א, סניף שהיה שייך לרצ והתגלגל למרצ בירושה.

הפעולה השבועית בסניף, עם המדריך ועם הקבוצה, המפגש עם הפעילות והפעילים הותיקים מהמפלגה, שהיו מגיעים למפגשים משלהם, יצרו אוירה של קהילה, של שותפות ושל ביחד, שהם הדבק החזק ביותר שמשאיר אנשים פעילים לאורך זמן. שם היינו עושים טלפונים לפני הפגנה, ולשם היינו מחזירים ציוד בתום עוד משמרת מחאה.

הסניף בפינסקר נסגר. כך גם כל הסניפים האחרים שהיו לנו. משך שנים שנים הסתמכה מרצ על התשתיות של מפלגות האם שלה - התשתיות הפיזיות, המוסדיות, לעיתים הכספיות, ולא פחות חשוב - התשתיות האנושיות. אלפי פעילות ופעילים נאמנים ומסורים שהגיעו למרצ ממפ"ם, רצ ושינוי ומילאו את כל שדרות המפלגה החדשה - החל משורות ההנהגה הבכירה, עבור בבאים בתור, ובאלה שאחריהם, וגם בקרב דרגי הביניים ושורות הפעילים.

אפשר וצריך להסתכל על העבר - כדי ללמוד ממנו, אבל אסור להישאר בעבר. שנות ה-90 עברו חלפו להן, ואת מה שהיה לא נוכל

להשיב. לכן יש להסתכל באומץ אל העתיד ולהתחיל את הבנייה המחודשת של מרצ כתנועה, ולא רק כסיעה בכנסת.

כדי לבנות כוח פוליטי לאורך זמן, שאיננו מבוסס על אהדה פרסונלית או על נסיבות משתנות, אלא הוא פרי של בנייה מתמשכת, יש צורך שמרצ תתקיים לא רק כסיעה בכנסת, אלא גם, וקודם כל - כתנועה.

תנועה שמייצגת רעיון, ואת האנשים שמאמינים בו. הרעיון הזה הוא שיוויון ערך האדם, ולא משנה כמה זמן נדבר בו הוא ממשיך להיות הרעיון הכי מאתגר והכי חדשני שהאנושות יצרה. האנשים הם כל חברי/ות ופעיל/ות המפלגה - מגדול עד קטן, כולם שותפים במאבק ליצירת חברה צודקת.

לתנועה יש שלוחה בכנסת, ויש לה שלוחה ברשויות המקומיות ובמקומות העבודה ובאגודות הסטודנטים ובכל מקום בו נקבעת מדיניות ומחולקים משאבים. וככל שהשלוחות הללו הן חשובות, יש לזכור כי הן שלוחות של דבר גדול מהן - ולא להפך. כך, התנועה איננה השלוחה של הסיעה ברחוב, אלא הסיעה היא השלוחה של התנועה בכנסת.

מרצ צריכה להקים את עצמה מחדש כתנועה, כדי להישאר רלוונטית במציאות הנוכחית. למול מפלגות שנתמכות על ידי טייקונים בקשרי הון-שלטון-עיתון, מרצ חייבת לבנות את כוחה על ידי תשתית אנושית וארגונית הבונה את כוחה מלמטה. היא צריכה לקלוט לתוכה את הזרמים הגלויים והתת-קרקעיים הפועלים בשטח - את התחייה בעבודה המאורגנת, את התחייה של הקהילתיות ושל השיתופיות על גווניה השונים, את התנועה הקיבוצית, את גל הקואופרטיבים הקמים כפטריות שאחרי הגשם מאז המחאה החברתית, את המכינות החילונית ואת בוגרי שנות-השירות, את מגוון הקהילות של היהדות הפלורליסטית שהולכות ומתרבות, את החלקים ההולכים וגדלים בחברה הערבית שמחפשים בית - שהוא יותר מבית פוליטי, את ועדי השכונות והגינות הקהילתיות - למעשה את כל אותם אנשים שלאט לאט מבינים שכדי להשיג חיים טובים יותר לעצמם/םן הם/ן צריכים להתארגן.

בעוד שעל חברי הכנסת שלנו מוטלת המשימה הקשה של ביצוע העבודה הפרלמנטרית והפוליטית – אותה הם עושים במסירות

ובנאמנות, מזכ"ל המפלגה הוא מי שיכול וצריך לייצר, לקיים, ולבנות את התנועה. תפקיד המזכ"ל לא יכול ולא צריך להיות מנהלתי בלבד מזה, וגם לא של 'ח"כ נוסף' מזה, למזכ"ל יש תפקיד חשוב וייחודי – לייצר למרצ את הרוחב והעומק לו היא זקוקה כאוויר לנשימה, להזרים לתוכה כוחות חדשים ולשלב אותם עם הקיים. המזכ"ל הוא מי שרואה את המפלגה כארגון ומחוייב לטובתה מעל לכל אינטרס רגעי, אישי ופוליטי, הוא יכול וצריך להשקיע את מרבית זמנו בליווי ותמיכה בפעילות הסניפים, הנוער, הצעירים והסטודנטים, הגמלאים, הפורומים, בגיוס שוטף של קבוצות ויחידים לתנועה המתחדשת ובבנייה של מבנים מפלגתיים חדשים המתאימים למציאת של ימינו